

KAMALI ELS ALFABETISTES

ÀNGEL BURGAS

edebé

periscopi

**KAMAL I
ELS ALFABETISTES**

ÀNGEL BURGAS

**KAMAL I
ELS ALFABETISTES**

edebé

© Àngel Burgas, 2015

© de l'edició: Edebé, 2015

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de la col·lecció: Reina Duarte

Disseny de cobertes: César Farrés

Fotografia de portada: Shutterstock

1a edició, febrer 2015

ISBN 978-84-683-1594-2

Dipòsit Legal: B. 234-2015

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la Llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Per a les meves amigues Rosa Serra
i Ester Baulida. La promesa d'una tarda
en què es van fer més sàvies.*

*En part, aquesta novel·la va sorgir
en evocar el carrer Oranien de la ciutat de Berlín.
Interpreteu aquesta història com una modesta
alternativa a la meva incapacitat de retratar-lo
a través d'un objectiu fotogràfic.*

Índex

1. Kamal	9
----------------	---

PRIMERA PART

2. La tieta Jasmin és un monstre	17
3. L'oncle Abdul a la feina	21
4. La mort d'en Salomon	26
5. El senyor Hitler	33
6. El mig germà d'en Kabul	38
7. La casa ocupa	44
8. La motxilla de la Leyla	53

SEGONA PART

9. Istanbul	65
10. La camisa	71
11. Unes preguntes senzilles	79
12. Els alfabetistes	89

TERCERA PART

13. Berlín	107
14. Els especialistes	112
15. Tres turcs a Berlín	138
16. Un ral·li per Pankow	164

QUARTA PART

17. El gatet borni.....	179
18. El senyor Hitler rep un senyal	199
19. El temps es congela	212
20. Altres coses que també es congelen	229
21. Cap d'Any	239

1. Kamal

Ser anomenat «el salvador del món», amb només tretze anys, és una cosa que costa de creure. I, a més a més, costa de demostrar. Qui et creurà si, amb tretze anys, vas a algú i li dius: «Ep, tu, saps que sóc el salvador del planeta Terra?». Es pensaran, i no m'estranya, que ets: a) un fantasma; b) un sonat; c) un idiota; d) un patètic... I així, un munt de qualificatius més que esgotarien les lletres de l'alfabet.

Però, ai, l'alfabet! Que n'és, d'important, en aquesta història, per demostrar (com si això fos tan fàcil) que, gràcies a mi, el món és on ha estat sempre i tot plegat no ha fotut un pet i no ens hem extingit de la faç de la Terra!

Resulta que hi ha gent al món obsessionada amb l'alfabet. Amb les lletres de l'alfabet, de la *a* fins a la *z*, i aquesta gent viu a Turquia, el país d'on provenen els meus pares i els meus avis. A Turquia existeix (però camuflat, perquè és una mena d'entitat secreta) un grup de gent, de la *a* fins a la *z*, que creu que el món es pot acabar algun dia. Ja sé que, de colles d'aquestes, n'existeixen a tot arreu i que n'hi ha hagut sempre. El

cas és que jo, l'hipotètic salvador del planeta, pertanyo (o així m'ho han fet creure) a una d'elles, la societat dels alfabetistes. Així doncs, gràcies a mi, tot continua dret i vosaltres, lectors, podeu llegir aquestes pàgines sobre la meva aventura.

«I quina aventura més extraordinària!», deveu pensar mentre us l'explico. El mateix em vaig dir jo. I el mateix van pensar la meva família i els meus amics, els especialistes. Però les coses de la vida cal entomar-les com vénen. I si la meva vida «normal» era molt semblant a la de qualsevol nano de tretze anys «normal» que viu en una capital d'Europa «normal», el fet que tot es capgirés de la manera més increïble durant uns mesos, ens ha de sorprendre només fins a cert punt. Hem d'estar oberts a la possibilitat que les coses més «normals» de vegades es transformen, evolucionen i potser, com és el meu cas, recuperen una normalitat només aparent. Així és la vida. I així és també la ficció dels llibres i de les pel·lícules.

Els meus pares vénen de Turquia, però jo vaig néixer a Berlín, la capital d'un país que es diu Alemanya. Cada estiu viatgem amb els meus pares i la meva germana a Istanbul, a visitar els parents que viuen allà. Va ser durant els dies previs al darrer viatge que vam fer-hi quan van irrompre a la meva vida «normal» les primeres coses estranyes que van donar peu a l'aventura espectacular d'un nano que va salvar la Terra. Dit així sona fort, ho sé. Però comencem pel principi sense avançar esdeveniments...

El meu nom és Kamal. Visc al barri de Kreuzberg, que vindria a ser «Muntanya de la Creu», i abans, quan

hi havia mur i la ciutat estava dividida en dos, pertanyia a la part occidental. Berlín estava separada per un mur des de l'any 1961. Les causes? Bé, tot és complex i té a veure amb la política. Berlín pertanyia a Alemanya, i com que Alemanya va perdre la Segona Guerra Mundial es va produir un procés de repartició del territori, una part va passar a dependre dels soviètics (els russos, vaja). El mur va encerclar la ciutat de Berlín, ja que aquesta era com un illot dins de la part soviètica; o sigui, físicament Berlín era dins de la part soviètica, però tenia el règim polític dels altres, dels occidentals. I no solament això: la mateixa ciutat estava dividida en dues parts. Sembla una història de nines russes, ves quina coincidència. Les nines russes són aquelles que dins d'una n'hi ha una altra, i dins d'aquesta altra encara n'hi ha una més. Una mena de capsa dins d'una capsa, dins d'una altra capsa. Doncs, Berlín també estava dividida en parts, i els russos van decidir posar una paret per separar la seva part de les altres. Això, com dic, va ser l'any 1961 i queda molt lluny de la història que us vull explicar. També queda lluny el dia que la paret va anar a terra i va desaparèixer. Va ser el 1989, data en què jo no havia nascut encara. Quan ho vaig fer, això de néixer vull dir, ja no hi havia paret que dividís la ciutat i per tant no insistiré en aquesta part de la història de Berlín, que d'altra banda, podeu trobar ben explicada en infinitat de llibres i pàgines web. Només repetir que Kreuzberg, anys enrere, tenia un mur. Els pares tenen un munt de proves que ho demostren, com les fotografies en les quals apareixen abraçats davant del mur. Encara ara, si t'hi fixes bé i

algú t'ho ensenya, es poden veure a terra senyals de l'emplaçament de la paret.

Com ja he anunciat, jo hi vaig néixer, a Berlín, i la meva germana Kima també, dos anys abans que jo. Els pares, com també ja sabeu, van néixer a Turquia, als afores d'una ciutat a la vora d'Ankara, que es diu Çubuk. Segons m'ha explicat el pare, quan tenia vint-i-dos anys va tenir l'oportunitat de traslladar-se a Berlín amb un contracte de feina. Hi necessitaven mà d'obra, i hi havia una mena de conveni entre els dos països, Alemanya i Turquia, perquè els turcs poguessin anar a treballar a Alemanya.

Es van traslladar ell i el seu germà, el meu oncle Abdul. Dos anys més tard s'hi van afegir la meva mare i la dona de l'oncle, la meva tieta Jasmin. Els homes havien trobat pis per a tots quatre i tenien una bona feina. Els dos matrimonis van viure tres anys plegats. Només més endavant, quan la Kima, en estat de fetus, ja es desenvolupava dins el ventre de la mare, les dues parelles es van separar: els oncles es van quedar al pis, i els pares se'n van buscar un altre al mateix barri, a Kreuzberg, exactament al carrer Oranien, on vam néixer la meva germana i jo, i on encara vivim.

Us poso en antecedents abans de començar perquè us feu una idea de la situació general. Sobre la vida quotidiana «normal» en una ciutat europea «normal» no cal tampoc que m'allargui gaire: vida amb la família, celebració de les festes tradicionals (les del país dels pares i les del país que els acull), assistència a l'escola, vida al barri amb els amics, futbol a la Marianenplatz, gimnàs i piscina al Sommerbad Kreuzberg del carrer

Prinzen amb els meus amics «normals»... Insisteixo a escriure la paraula *normal* entre cometes perquè, com he provat d'explicar abans, el concepte de «normal» és molt relatiu. I us ho dic per experiència.

En resum, jo feia el que fa qualsevol nano de tretze anys en una ciutat desenvolupada. Particularitats? Doncs no ho sé. Potser em relaciono més amb turcs que no pas amb alemanys tret dels amics de l'institut, que gairebé tots són de família alemanya. Potser esmentar que ni la mare ni la Kima duen el xador, el vel amb el qual algunes dones turques (nascudes allà o aquí) es cobreixen el cap si són musulmanes. Jo no tinc cap relació especial amb la religió dels meus pares. I... no sé què més. Poca cosa. En tot cas, això és la base perquè us feu una idea general de com era la meva vida fins al dia que la tieta Jasmin es va convertir en un monstre.

PRIMERA PART

2. *La tieta Jasmin és un monstre*

Bé, una mena de monstre. O no: un monstre total. Ja no surt mai de casa. L'oncle la té tancada en una habitació que van haver d'habilitar per a ella. Una habitació sense mobles, amb un munt de palla escampada per terra, un bassiol enorme on fa les necessitats, una finestra enreixada que dóna al menjador i per la qual ens comuniquem amb ella, i una obertura a la part inferior de la porta per on li passen els aliments que consumeix. La tieta és un monstre en el sentit literal de la paraula. No és ben bé un animal, però gairebé. Pensa, raona i parla com una persona, com la dona que havia estat abans de la transformació, però el seu estat és el d'un monstre, i contra això, contra la naturalesa de l'ésser, com diu ella, no pot fer-hi res.

No surt al carrer perquè la gent s'espantaria, evidentment. Tampoc no surt de l'habitació perquè ella mateixa dubta del seu comportament irracional i tem fer mal, sense voler ni pretendre-ho, a la seva família.

—La cosa va com va, rei —em diu a través de la finestra enreixada—. Jo sé com sóc i quin és el meu estat. Vés a saber si en el moment menys pensat puc

ventar una queixalada al meu marit o a la meva filla. Contra la naturalesa no es pot lluitar, rei. Millor estar-me aquí tancada i segura.

Sovint anem a veure la tieta i li parlem a través de la reixa. Ella, quan sap que hi som, s'arrossega de quatre grapes fins a la finestra i es queda allí ajaguda, prop nostre. Li ha canviat una mica la veu, la té més ronca, més gutural, però ens hem acostumat ràpidament a aquest nou registre. Al principi ens feia cosa mirar-la, però ara ja no. També ens hem acostumat al seu nou aspecte.

Perquè us feu una idea de la transformació física, us hauríeu d'imaginar una persona normal posada de quatre potes, com un gos. De mig cos cap avall, o sigui, a partir de la cintura, ha augmentat de volum: uns malucs enormes i unes potes de darrere gruixudes. Està totalment recoberta de pèl, un pèl dur i brillant com el d'un llop. Va nua: la roba ja no li entra de cap manera. No se li veu res, perquè el pelatge li ho cobreix tot. El rostre està desfigurat i sembla més el d'una bestiola que el d'una dona. És com si l'haguéssis agafat per les galtes i les hi haguéssis estirat cap endavant. Amb un bloc de plastilina es pot aconseguir aquest efecte. La part davantera del cap és ara un morro, menys pelut que la resta, sí, però pelut. El nas li ha desaparegut, és clar. I els ulls li han quedat un a cada costat, com als animals. Les orelles les conserva de persona, però amb pèl. Les extremitats són força humanes, tot i que els dits són prims (en té cinc, això sí, tant a les mans com als peus) i en comptes d'ungles li han crescut urpes. Viu envoltada de palla i a la nit no necessita res per

cobrir-se; malgrat això l'oncle, des del primer dia, li ha deixat una manta vella a terra per si té fred.

—Però no en tinc mai —explica ella—. M'ha augmentat en no sé quants graus la temperatura del cos. Ara sóc un ésser de sang calenta, rei!

La transformació no va ser gradual: un matí, de cop i volta, l'oncle es va llevar a les sis per anar a la feina i al seu costat hi dormia plàcidament un monstre. Va fer un bot del llit, és clar. Garratibat i mig nu, espaordit i tremolant en un racó de l'habitació, amb els ulls fora de les òrbites i sense saber què pensar, va sentir com el monstre es desemperesia i preguntava amb la veu de la tieta quina hora era i si feia gaire fred.

—Jasmin? —va preguntar l'oncle, quequejant i mort de por.

La tieta es va veure al mirall de l'armari. No podia creure's que allò li hagués passat a ella.

—Mira si hi ha gent al món, reiet, però precisament m'ha tocat a mi!

La tieta ha assumit la situació. Com repeteix una i mil vegades, la cosa va com va. Ella devia tenir tots els números de la rifa.

La nostra família ha fet un pacte de silenci. No expliquem mai a ningú la transformació de la tieta. No té sentit. Es crearia una alarma entre els veïns i les autoritats; vés a saber si la vindrien a buscar per tancar-la qui sap on, o si l'analitzarien i, en acabat, l'exterminarien o se l'endurien a Amèrica. Dic a Amèrica perquè sé que allí hi ha molts estudiosos i científics que treballen amb fenòmens paranormals. Han fet un munt de pel·lícules sobre això. La tieta es convertiria en

subjecte d'estudi i no hi ha res que li faci més mandra.

—No, ni pensar-ho. Deixeu-me aquí, a casa meva, a Berlín. Amb la família. Només faltaria convertir-me en un animal de laboratori. I a sobre hauria d'aprendre anglès! Prou desgràcia la que tinc!

La tieta Jasmin també opina que potser es tracta d'un estat transitori. Qui no diu que un dia, de cop i volta, es torna a transformar en una dona normal i corrent. Si va passar una vegada, també pot tornar a passar, però en sentit contrari. Segurament per això, el primer que fa l'oncle quan es lleva és donar un cop d'ull a la gàbia a través del reixat del menjador.